

Letopisy **NARNIE**

Princ Kaspian

C. S. Lewis

FRAGMENT

Narnie Princ Kaspian

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

C. S. Lewis
Narnie – Princ Kaspian – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRINC KASPIAN

Pevensieovy děti posmutněle čekají na nádraží na vlak, který je odveze zpátky do školy. Lucie náhle ucítí, jak ji cosi táhne. Vzápětí se totéž stane Edmundovi a pak i Petrovi a Zuzaně. V okamžiku je nádraží to tam a oni se ocitnou v přerostlém lese u moře, poblíž zříceniny svého bývalého hradu Cair Paravelu. Jsou zpátky v magické zemi Narnii, kde prožili tolik krásných let jako králové a královny v příběhu *Lev, čarodějnice a skříň*.

Muselo se tu ale stát něco hrozného. Jejich nádherný hrad je v troskách a všude kolem je podivné ticho a prázdno. Až s překvapivým příchodem trpaslíka se dozvědí, jak smutný osud Narnii postihl. Zemi ničí občanská válka, protože statečný princ Kaspian si uvědomil, jak podle se chová jeho strýc král Miráz, a snaží se získat zpět království, které mu právem patří. Kaspian ale potřebuje pomoc a děti se s Aslanovou podporou rozhodnou Narnii zachránit a vrátit jí dávno ztracené časy svobody a štěstí.

V EDICI LETOPISY NARNIE VYCHÁZÍ TAKÉ:

ČARODĚJŮV SYNOVEC

LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

CHLAPEC A JEHO KŮŇ

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

STŘÍBRNÁ ŽIDLE

POSLEDNÍ BITVA

PRINC KASPIAN

C. S. Lewis

Ilustrovala Pauline Baynesová

The Chronicles of
NARNIA

C. S. Lewis
Princ Kaspian

Prince Caspian

Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 1951

Inside illustrations by Pauline Baynes; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd, 1951

Cover art by Cliff Nielsen; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 2002

ISBN 0-00-711-556-3

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte Ltd.

Use without permission is strictly prohibited.

www.narnia.com

www.facebook.com/fragment.narnie

Published by Fragment under license from the C.S. Lewis Company Ltd.

Z anglického originálu *Prince Caspian*

přeložila Veronika Volhejnová.

Redakční úprava Vladana Hallová

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Alena Suchánková

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 23 132

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

Translation © Veronika Volhejnová, 2005

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2327-4 (3. vydání, 2015)

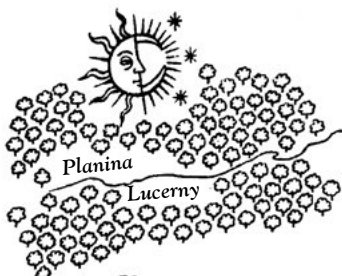
ISBN e-knihy 978-80-253-2688-6 (1. zveřejnění, 2016)

Věnováno Mary Clare Havardové

OBSAH

1. <i>Ostrov</i>	11
2. <i>Stará pokladnice</i>	23
3. <i>Trpaslík</i>	39
4. <i>Trpaslík vypráví o princí Kaspianovi</i>	50
5. <i>Kaspianovo dobrodružství v horách</i>	65
6. <i>Ti, kdo žili ve skrytu</i>	82
7. <i>Stará Narnie v ohrožení</i>	94
8. <i>Jak opustili ostrov</i>	110
9. <i>Co viděla Lucie</i>	125
10. <i>Návrat lva</i>	141
11. <i>Lví řev</i>	159
12. <i>Čarodějnictví a náhlá odplata</i>	174
13. <i>Nejvyšší vládce se ujímá velení</i>	189
14. <i>Jak měli všichni plné ruce práce</i>	203
15. <i>Aslan udělá dveře ve vzduchu</i>	221

Planina

Lucerny

Mirázův hrad

Bobří hráz

Mapa

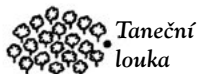
NARNIE

a přilehlých
území

NARN

Velká řeka

Aslanův vrch

Taneční
louka

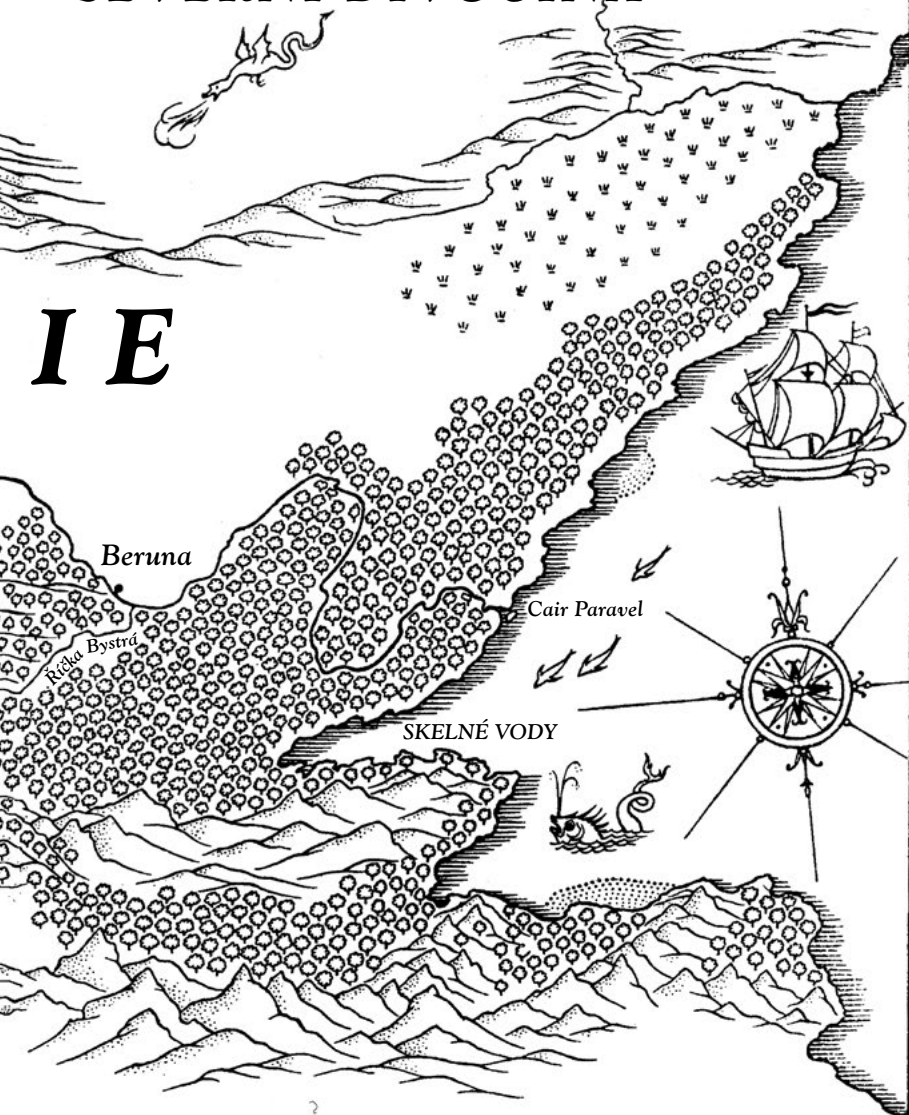
Lanýžníková jeskyne

Domov mohutných
medvědů

ARCHENLAND

SEVERNÍ DIVOČINA

I E

Ostrov

Kdysi žily čtyři děti a jmenovaly se Petr, Zuza-
na, Edmund a Lucie, a jak si můžete přecíst
v jiné knížce s názvem *Lev, čarodějnice a skříň*,
prožily báječná dobrodružství. Otevřely dveře
kouzelné skříně a ocitly se ve světě úplně jiném,
než je ten náš, a v tom jiném světě se všichni čtyři
stali králi a královnami v zemi jménem Narnie.
V Narnii vládli celé dlouhé roky, ale když prošli
dveřmi zpátky a ocitli se znovu v Anglii, zdálo se,
že neuplynul vůbec žádný čas. V každém přípa-
dě si nikdo nevšiml, že byli pryč, a oni to nikdy
nikomu neřekli, až na jednoho velice moudrého
dospělého.

To všechno se seběhlo před rokem a teď všichni
čtyři seděli na lavičce na nádraží, kolem sebe na-
stavěné kufry a krabice na hračky. Byli totiž prá-
vě na cestě zpátky do školy. Společně cestovali až
na tuhle stanici. Za pár minut přijede vlak, který
odveze dívky do jedné školy, a za dalších pár mi-
nut přijede další, kterým do své školy odjedou

chlupci. První část cesty, ta společná, jim vždycky připadala ještě jako prázdniny, ale teď, kdy už se brzo budou muset rozloučit a odjet každý jinam, měli všichni pocit, že volno opravdu skončilo. Začínali si už teď připadat jako ve škole – nikomu nebylo moc do smíchu a nikdo nevěděl, co říct. Lucie jela do internátní školy poprvé.

Bylo to prázdné, ospalé venkovské nádraží a na nástupišti byli jen oni sami.

Náhle Lucie vyjekla, jako by ji bodla vosa.

„Co se děje, Lucko?“ zeptal se Edmund – a najednou sám vykřikl: „Au!“

„Co propána...“ začal Petr, ale už nedopověděl to, co se chystal říct. Místo toho zvolal: „Pusť, Zuzko! Co to děláš? Kam mě to táhneš?“

„Ani jsem se tě nedotkla!“ ohradila se Zuzana. „Někdo tahá mě. Au – au – ne – nech toho!“

Všichni si všimli, že tváře ostatních jsou najednou úplně bílé.

„Já jsem měl úplně stejný pocit,“ zajímavě potvrzoval Edmund. „Jako by mě někdo táhl. Úplně hrozně – au! Už to zase začíná.“

„Mě taky,“ potvrdila Lucie. „To se nedá vydržet!“

„Pozor!“ vykřikl Edmund. „Chyťte se za ruce a držte se pohromadě. To je magie – ten pocit znám. Honem!“

„Jasně,“ souhlasila Zuzana. „Musíme se držet. Kdyby to tak chtělo přestat – ááá!“

Vzápětí zavazadla, lavička, nástupiště i celé nádraží zmizely. Děti, které se stále ještě držely za ruce a sotva popadaly dech, se ocitly mezi hustými stromy – mezi tak hustými stromy, že se jim větve zarývaly do těla a že se skoro nemohly pohnout. Promnuly si oči a zhluboka se nadechly.

„Co myslíte,“ napadlo Lucii. „Bylo by možné, že jsme zpátky v Narnii?“

„Můžeme být kdekoli,“ odpověděl Petr. „Mezi tou spoustou stromů není vidět ani na metr. Pojdte, zkusíme se odtud dostat ven, na nějakou louku – jestli tu něco takového je.“

Nebylo to jednoduché a utržili přitom pěkných pár žahnutí od kopřiv a škrábanců od trnů, ale nakonec se z houštiny vydrápali. A čekalo je další překvapení. Všechno bylo najednou mnohem jasnější, a když po pár krocích vyšli z lesa ven, ležela pod nimi písčitá pláž. Jen pár metrů daleko na ni naráželo velice klidné moře a jeho vlnky byly tak maličké, že skoro nebyly slyšet. V dohledu nebyla žádná pevnina a nebe bylo bez mráčků. Slunce stálo asi tam, kde bývá kolem desáté dopoledne, a moře mělo oslnivě modrou barvu. Zastavili se a čichali vůni moře.

„No páni!“ zvolal Petr. „To je něco!“

Za pět minut už byli všichni zutí a brouzdali se v chladné čisté vodě.

„Tohle je mnohem lepší, než sedět v zaprášeném vlaku na cestě zpátky k latině, francouzštině a algebře!“ prohlásil Edmund. Nikdo další pak dost dlouho neřekl nic, všichni se jen šplouchali a hledali krevety a kraby.

„No ale stejně,“ začala po chvíli Zuzana, „asi bychom si měli rozmyslet, co dál. Za chvíli budeme potřebovat něco jíst.“

„Máme sendviče, co nám dala maminka na cestu,“ připomněl Edmund. „Aspoň já je mám.“

„Já ne,“ zavrtěla hlavou Lucie. „Moje byly v té malé tašce.“

„Moje taky,“ přidala se Zuzana.

„Já mám ty svoje v kapse u saka, támhle na pláži,“ řekl Petr. „To znamená dva obědy pro všechny čtyři. Moc velká legrace to tedy nebude.“

„Zrovna teď bych se spíš něčeho napila, než najedla,“ řekla Lucie.

Žízeň najednou dostali i všichni ostatní, jak už to tak bývá, když se brodíte slanou vodou pod horkým sluncem.

„Je to, jako když někdo ztroskotá,“ napadlo Edmunda. „V knihách vždycky trosečníci najdou na

ostrově pramen dobré sladké vody. Asi bychom se měli taky po nějakém podívat.“

„Budeme se muset vrátit do toho hustého lesa?“ zeptala se Zuzana.

„Vůbec ne,“ řekl Petr. „Jestli tu jsou nějaké potoky, tak určitě stékají do moře, a když půjdeme po pláži, musíme na nějaké narazit.“

Všichni vylezli z vody a vykročili nejdřív po hladkém, mokřém písku a pak na suchý drolivý písek, který se člověku lepí na prsty, a začali si obouvat ponožky a boty. Edmund a Lucie je chtěli nechat na místě a vyrazit bosky, ale Zuzana prohlásila, že by to bylo pěkné bláznovství. „Taky už bychom je nemuseli najít,“ připomněla jim, „a jestli tu budeme ještě večer, až se ochladí, budete rádi, že je máte.“

Obuli se a vykročili po pobřeží s mořem po levé straně a lesem po pravé. Občas zakřičel racek, ale jinak tu bylo velice ticho. Les byl tak hustý a zarostlý, že do něj nebylo skoro vidět. Vůbec nic se v něm nepohnulo, ani pták, dokonce ani hmyz.

Mušle, chaluhy, mořské sasanky a malí krabi ve slaných jezírkách v prohlubních kamenů, to je všechno moc hezké, jenomže když máte žízeň, brzo vás to přestane bavit. Nohy, které si děti teď už nemáchaly v chladné vodě, jim připadaly hor-

ké a těžké. Zuzana a Lucie musely nést baloňáky. Edmund si odložil kabát na nádražní lavičku těsně před tím, než je uchvátilo kouzlo, a střídavě s Petrem teď nesli Petrův těžký svrchník.

Po chvíli se pobřeží začalo stáčet doprava. Asi o čtvrt hodiny později přelezli skálu vybíhající do moře. Za ní moře dost ostře uhýbalo. Tu část moře, kterou uviděli, když prvně vyšli z lesa, měli teď za zády, a když se podívali přes vodu, spatřili tam jiné pobřeží, zalesněné stejně hustě jako to, které právě zkoumali.

„Zajímalo by mě, jestli je to ostrov nebo jestli tam za chvíli dojdeme,“ uvažovala Lucie nahlas.

„Těžko říct,“ odpověděl Petr a všichni se vydali na další cestu.

Pobřeží, po kterém šli, se tomu protějšímu stále víc přibližovalo, a za každým výběžkem očekávali, že konečně uvidí místo, kde se obě setkají. Čekalo je ale zklamání. Došli ke skalám, které museli přelézt, a z jejich vrcholu měli rozhled daleko před sebe. „A hrome!“ ulevil si Edmund. „K tomu druhému lesu se vůbec nedostaneme. Jsme na ostrově!“

Byla to pravda. Průliv mezi nimi a protějším břehem byl tady jen asi třicet nebo čtyřicet metrů široký, ale teď viděli, že je to nejužší místo. Dál se jejich vlastní pobřeží znovu stáčelo doprava a me-

zi ním a pevninou uviděli otevřené moře. Bylo jasné, že už obešli víc než polovinu ostrova.

„Koukejte!“ vykřikla náhle Lucka. „Co je támhleto?“ Ukazovala na dlouhou stříbrnou hadovitou věc, která se táhla přes pláž.

„Potok! Potok!“ volali ostatní. I když byli unavení, netrvalo jim dlouho slézt po skále dolů a rozběhnout se k sladké vodě. Věděli, že bude chutnější proti proudu, dál od pláže, a tak okamžitě zamířili do míst, kde potok vytékal z lesa. Stromy byly husté jako všude jinde, ale potok si vyryl hluboké koryto mezi vysokými mechovitými břehy, takže když jste se sehnuli, dalo se kolem něj jít jakoby tunelem z listí. Všichni padli na kolena u první hnědé tůňky a pili a pili, pak ponořili do vody tvář a ruce až po lokty.

„Tak,“ řekl Edmund, „a co si teď dát ty sendviče?“

„Neměli bychom si je radši schovat?“ namítla Zuzana. „Později je můžeme potřebovat mnohem víc.“

„Byla bych docela ráda,“ začala Lucie, „když už teď nemáme žízeň, abychom ještě neměli takový hlad.“

„Tak co ty sendviče?“ opakoval Edmund. „Nemá cenu je schovávat, dokud se nezkaží. Nezapomínejte, že je tady mnohem tepleji než v Anglii a máme je v kapsách už několik hodin.“ Vytáhli tedy oba balíčky a rozdělili je na čtyři porce, takže nikdo nebyl úplně nasycený, ale pořád to bylo mnohem lepší než nic. Pak začali plánovat, kde vzít další jídlo. Lucie se chtěla vrátit k moři a nachytat krevety, dokud jí někdo nepřipomněl, že nemají síťky. Edmund navrhoval vybrat rackům z hnízd vajíčka, ale když o tom důkladněji přemýšleli, nikdo si nevzpomněl, že by nějaká racčí vejce viděl. A i kdyby nějaká našli, neměli by jak si je uvařit. Petr si pomyslel, že jestli jim nepomůže šťastná náhoda, budou brzo ještě rádi jíst vejce syrová, ale neviděl důvod říkat to nahlas. Zuzana podotkla, jaká je škoda, že ty sendviče snědli tak brzo. Málem si všichni trochu vjeli do vlasů. Nakonec Edmund řekl:

„Koukejte, můžeme udělat jenom jednu věc. Musíme prozkoumat ten les. Poustevníci a potulní rytíři a tihle lidé vždycky najdou v lese něco k jídlu. Hledají kořínky a bobule a tak.“

„Jaké kořínky?“ ptala se Zuzana.

„Já vždycky myslela, že to znamená kořeny stromů,“ přiznala Lucie.

„Pojďte,“ vyzval je Petr. „Eda má pravdu. Musíme se pokusit něco udělat A tohle bude lepší než chodit zase ven do toho vedra.“

Zvedli se a vykročili podél potoka. Nebylo to jednoduché. Protahovali se pod větvemi, přelézali je, prodírali se velikými houštinami něčeho, co připomínalo rododendrony, roztrhali si šaty a namočili si nohy. Celou dobu neslyšeli nic jiného než šplouchání potoka a hluk, který dělali oni sami. Když už z toho začínali být hodně unavení, ucítili náhle jakousi krásnou vůni a vysoko nad sebou na pravém břehu zahlédli něco barevného.

„No ne!“ vykřikla Lucka. „To je přece jabloň!“

A byla. Vydrápali se na příkrý břeh, prodrali se ostružinami a ocitli se u starého stromu, jehož větve se ohýbaly pod záplavou zlatožlutých jablek tak pevných a šťavnatých, jaká si jen dokážete představit.

„Tahle jabloň tu není sama,“ upozornil Edmund s pusou plnou jablka. „Koukejte támhle – a támhle.“

„Vážně, jsou jich tady desítky,“ potvrdila Zuza. Odhodila ohryzek prvního jablka a utrhla si další. „Kdysi dávno tady asi býval sad, ještě než to tu zplanělo a zarostlo lesem.“

„Znamená to, že ostrov býval nejspíš obydlený,“ dodal Petr.

„A co je támhleto?“ ukázala Lucie před sebe.

„No ne! To je přece zeď,“ řekl Petr. „Stará kamenná zeď.“

Prodrali se mezi větvemi plnými ovoce až ke zdi. Byla velmi stará a místy zřícená, porostlá mechem a popínavými rostlinami, a stejně vysoké jako ona byly jen ty nejvyšší stromy. Když došli až těsně k ní, našli velký kamenný oblouk, ve kterém zřejmě kdysi bývala brána. Teď oblouk téměř vyplňovala největší ze všech jabloní. Aby se kolem ní protáhli, museli olámat několik větví, a když se jim to povedlo, všichni zamrkali, protože kolem nich bylo najednou mnohem víc světla. Ocitli se na velikém prostranství obehnaném zdí. Nebyly tu stromy, jen nízká tráva a sedmikrásky, břečťan a šedé zdi. Bylo to světlé, utajené a tiché místo, a také dost posmutnělé.

Všichni čtyři došli až doprostřed a byli rádi, že se konečně můžou pořádně narovnat a volně se hýbat.

Stará pokladnice

Tohle nebyla zahrada,“ podotkla po chvíli Zuza-
na. „Byl to hrad a tohle muselo být nádvoří.“
„Máš pravdu,“ potvrdil Petr. „Jasně. Tohle jsou
zbytky věže. A támhle bývaly schody, které vedly
na hřeben té hradby. A koukejte na tyhle druhé
schody – ty nízké široké – támhle k tomu oblou-
ku. To musel být vstup do hlavní síně.“

„Ale už hodně dávno, když teď vypadá takhle,“
usoudil Edmund.

„Ano, hodně dávno,“ kývl Petr. „Kdybychom
tak mohli zjistit, kdo a kdy v tom hradě bydlel.“

„Mám z toho divný pocit,“ řekla Lucie.

„Ty taky, Lucko?“ obrátil se k ní Petr. „Já totiž
taky. Je to ta nejpodivnější věc, co se za tenhle div-
ný den stala. Vážně bych rád věděl, kde to jsme
a co to všechno znamená.“ Během řeči přešli přes
nádvoří a vešli do míst, která kdysi bývala hlavní
síní. Teď byla skoro stejná jako nádvoří, protože
střecha dávno zmizela a ze síně se stal jen další
kus trávníku se sedmikráskami, až na to, že tenhle

byl kratší a užší a stěny vyšší. Na protilehlé straně byla část podlahy asi o metr výš než zbytek.

„Tak nevím, byla to vážně síň?“ zapochybovala Zuzana. „Co támhleta terasa, nebo co to je?“ „Copak to nechápeš, ty hloupá?“ odpověděl Petr, který začínal být podivně rozčilený. „Tohle byl přece stupínek, kde stál hlavní stůl a kde sedával král a nejvyšší šlechtici. Jako bys zapomněla, že i my sami jsme kdysi byli králové a královny a v naší trůnní síni jsme sedali právě na takovémhle stupínku.“

„Na našem hradu Cair Paravelu,“ pokračovala Zuzana zasněným a zpěvavým hlasem, „u ústí Velké řeky v Narnii. Jak bych mohla zapomenout?“

„Všechno se mi to zase vybavuje,“ přidala se Lucie. „Mohli bychom dělat, že jsem opět na Cair Paravelu. Tahle síň se musela hodně podobat té, ve které jsme hodovali.“

„Jenže tady bohužel žádná hostina není,“ připomněl Edmund. „A už je pozdě. Jen se podívejte, jak dlouhé jsou stíny. A všimli jste si, že už není tak horko?“

„Jestli tady máme strávit noc, potřebujeme oheň,“ souhlasil Petr. „Sirky mám. Pojdte se podívat, jestli tu někde nasbíráme nějaké suché